

Bir Acayip Bilge 7

Konuşarak Tamir mi? 13

Makarnalar Aşkına Biraz Dursanız!.... 20

Alışveriş Bahane, Gezmek Şahane 32

Pabuççu Bilge Kayboldu 42

Bilgece Değişen Bir Şehir..... 54

Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin
Anlamlarını Merak Ediyorsan..... 62

AYAKKABI
TAMIRCI

STOP

Dağların arasında, uzun yolların sonunda şirin bir şehir vardı. Burada kendi hâlinde, birçok mutlu insan yaşardı. Küçükükü büyüükü evlerinin arasındaki yollar labirent gibi dolanırdı. Bütün bu yollar ise bir acayip meydana çıkardı. Çünkü trafik ışıklarının arasında eskice bir ev dururdu. Etrafında yuvarlak bir bahçeyle çevrili olan bu evde ise **Pabuççu Bilge** yaşardı.

Ancak Bilge'nin evine gitmesi pek kolay olmazdı. Kasa-banın meydanında vızır vızır arabaların arasından geçmeniz gerekirdi. Evini taşımaları için vali onu birkaç defa uyarmişti.

Bir gün yine bu konu açıldığında, saç diplerine kadar kı-zaran yüzüyle adamlara dönüp,

**"Siz yolu taşıyın o zaman.
İlk ben geldim" deyiverdi bizim Bilge.
Daha da bir şey demedi sonra. Katır
gibi inadı da o zaman meşhur oldu.**

Sonra vali duruma mecbur el koydu,

Pabuççu Bilge'nin evine giden bir üst geçit yaptırdı. Evlerin arasından, tüm kalabalığın üzerinden hatta kimisinin balkonunun önünden kıvrıla kıvrıla meydana dönen bu geçit, üst geçit olmaktan daha fazlasına sahipti. Bir ucu vadinin çıkışına diğer ucu dağın tepesine kadar uzandı. Böylece sorun da çözülmüş oldu.

Şehrin çehresi bile değişmişti bizim Bilge'nin hatırına. Ancak onun evi ilk yapıldığı hâliyle dimdik ayakta duruyordu. Yuvarlak bahçesinin içinde kendisine bir yaşam alanı kurmuştu.

Arka tarafta küçük bir kömürlük, ön bahçede ise koca bir çınarı vardı.

İki katlı eviyse bahçenin tam ortasında taştan duvarlarıyla tüm dikkatleri cezbederdi. Çünkü beyaz duvarları ve yuvarlak, kırmızı çatısıyla kocaman bir mantara benzerdi.

Pabuççu Bilge'nin çalışmak için bile bir yerlere gitmesi gerekmezdi. İki katlı evinin alt katını pabuççu dükkânı olarak açmıştı. Dükkânın vitrinleri hep ayakkabıyla doluydu ama hiçbirini satmazdı. Sadece tamir ederdi. Kimse buna bir anlam veremese de zaman içinde kabullenmişlerdi.

Bir de rafların arasında ikramlarını pişirdiği küçücük bir fırını dururdu.

Onu ziyarete gelenlere bal gibi tatlı kurabiyelerinden ikram ederdi. Yanında süt de verir, gelenler kurabiyeleri süte banıp yemeye doyamazdı.

Bazen kafası başka yerlere gider, ayakkabıları fırınlardı. Böylece az pişmiş tarçınlı ayakkabılar önünüze gelirdi. Hatta ayakkabı poşetinden kurabiye bile çıkabilirdi. Neyse ki bu kazalar çok nadir yaşanırdı.

Ancak tamire gelen ayakkabıları hiç karıştırmazdı. Sizi yukarıdan aşağıya doğru tek kaşını kaldırıp süzerdi. Bu kişiler tamir için bıraktıkları ayakkabıları almaya geldiğinde, Pabuççu Bilge'nin tiftilmiş koyun yünü gibi olan bembeyaz saçlarından tek bir tel **“Buldum!”** der gibi havaya fırlardı. Sonra da ayakkabınızı hatırlatıverirdi.

Tahtadan kuklayı andıracak kadar zayıf bedenine bol kıyafetler giyerdi. Eğer soran olursa “Eskiden hepsi tam gelirdi. Zayıflasam da kıyamadım vermeye” derdi. Hatta pantolonları düşmesin diye pantolon askısı da takardı. Anlayacağınız her hâliyle bir acayip adamdı.

En önemli özelliği ise ayakkabısını tamir için getiren kişilerin duruşundan nasıl birisi olduğunu bilmesiydi.

Hatta zevklerini ve kusurlarını da çözerdi. Zaten bilgeliği de buradan gelirdi.

“Hiçbir şey görünenden ibaret değildir” diye her sohbetinde söylerdi. İnsanların giyimini, konuşmasını ve davranışlarını bir vitrine benzetirdi.

“Siz o gördüklerinize çok takılıyorsunuz. Asıl onları vitrine koyanları bulmalıyız” da derdi.

Bütün bu anlattıklarıyla aslında empati yapmayı öğretmeye çalışırdı. Ona göre insanlar sadece başkalarını değil, kendilerini de tanıyıyordu. Çok canı sıkılırdı bu duruma. Bu yüzden ayakkabıların yanında onların sahiplerini de inceledi. Herkes mutlu olsun diye de elinden geldiğince bol bol nasihat ederdi.

İlk başlarda yadırgasalar da insanlar acayip sevdiler bu değişik Bilge'yi. Tavsiyeleri kulaktan kulağa yayılıp kasabanın sınırlarını bile aştı. Hâl böyle olunca müşterileri de iyice arttı. Zamanla insanlar, tamirden çok tavsiye için gelmeye başlamıştı. Pabuççu Bilge gelenlere şöyle tavsiyelerde bulunurdu:

“Yamuk basmışsın sen bu ayakkabılara. Doktora gitmelisin bence.”

O gün, tavsiyeyi alan kişi kesin doktor randevusu alırdı.

“Kaçtır ayakkabının arkasını eziyorsun. Ne bu acele canım! Biraz tatil yap olmazsa.”

Kasabanın en yaşlı muhasebecisine demişti bu öneriyi de. Adamcağız bütün gün çanta elinde bir oraya bir bura-

ya koşardı. Hatta işlerini yetiştirebilmek için bazen yemek yemeyi bile unuturdu. Tabii akşam olunca da yorgunluktan çantası kucağında koltuğun üstünde sızır kalırdı. Bu yüzden de çoğunlukla alarm kurmayı da unuturdu. Dışarıdan gelen seslerle uyanıp apar topar yine kendisini yollara atardı.

**“Topuklu ayakkabı da
senin neyine! Birisi sana
kısa mı dedi yoksa?”**

Lise son sınıftaki bir kıza bunu fısıldayarak söylemişti. Belli ki başkalarına duyurarak onun gururunu incitmek istemiyordu. **“Kimse pazardan metreyle satın almıyor ki boyunu”** diye de eklemişti.

Elbette herkesin bildiği şeylerdi anlattıkları. Muzip olduğu kadar bir doktor ciddiyetiyle konuştuğu için dinleyenleri de deta bylerdi. Çoğu zaman bir itirazla karşılaşmazdı işte bu yüzden. Pabuççu Bilge'nin tavsiyelerini duyanların bir anda gözlerinin ii parlamaya başlardı, aynı yeni paspaslanmış okul koridorları gibi.

Onu dinleyen müşterileri mi desek yoksa oğrencileri mi sen karar ver. Sonuçta her müşterisinin hem ayakkabısını hem de zihninin içindeki onu rahatsız eden karmaşıklığı dzeltirdi. Tabii bunun için para verdiğini dşnrssek sen müşteri dersin, belki bir başkası da **“paralı eğitim”**

der. Hatta kampanyalı yemek menüsü gibi bile düşünebilirsin, hani şu yanına hediye olarak patates kızartması konanlardan. Anlayacağın ne şekilde olursa olsun şehirdekiler için kaçırılmayacak bir fırsattı bizim Bilge'yle görüşmek.

Her gün işe başlamadan uğrayan devamlı müşterileri bile vardı. Hatta sabahları evinin önünde kuyruk olurdu. İşe gidenler sabahtan, yaşlılar öğleye doğru, gençler öğleden sonra gelirdi. Çok fazla olmasa da çocuklar okul çıkışı uğrardı. **Onların asıl aklında olan kurabiyeydi.** Ancak Pabuççu Bilge'nin acayip halleri herkese bir şekilde tesir etmiş gibiydi. Demem o ki bir kere kapısından adımını atan, artık uğramadan önünden geçemezdi.

Pabuççu Bilge her günkü gibi yine o ilginç horoz sesiyle gözlerini açtı. Bunun senin bildiğin horozlardan olmadığını tahmin etmişsindir bence. Şu saatin içindeki minik vidalarla tutturulmuş hareketli olanlardan. Saatin alarmı çalınca doğrulup ötmeye başladılar. Çünkü bizim Bilge cırlayıp bağırarak saatleri oldu olası sevmezdi.

Saatinin başına hafifçe dokunarak yatağında doğruldu. Esnedi, gerindi, kalkıp yatağını toplayıp penceresini açtı. Pencereden kafasını uzatıp yeni doğan güneşe, daha aydınlanmamış kıyı köşeye, bahçesindeki ağaçlara ve en çok da yumurtadan yeni çıkmış daldaki kuşlara bakıp gülümsedi.

"Ne harika bir gün ama!" diye seslendi karşısındaki dopdolu ama insansız boş sokaklara. Sabahın bu saatlerini bizim Bilge çok severdi. Çünkü uyanan doğayı en iyi o saatlerde seyredebilirdi. Yine herkes uykudayken şehrinin uyanışını yakalamıştı. İşte bu yüzden gününün harika geçeceğine inanmıştı.

Sonra uzaklardan aheste aheste gelen bir arabanın sesini işitti. Bu, ekmek fırınının arabasıydı. **”Eyvah! Geç kalmışım”** diye attı hemen kendisini banyoya. Fırınının içine odunlarını atıp ateşi yakmış olması gerekiyordu.

Dükkânını açmadan önce, fırının içini dünyanın merkezi kadar kızgın yapmalıydı. Böylece dükkânına giren herkese o enfes kurabiyelerinden verebilecekti.

Fakat bilmediği şey, o gün kamyonun yarım saat önce gelmiş olduğuydu. Apar topar giyinip inivermişti Bilge'miz. Üstünde çapraz iliklenmiş gömleği, başında uyku takkesi ve ayağında ponponlu ev terlikleriyle sirkteki palayaçoları andırıyordu.

Hızla günlük işlerine koşturmaya başladı. Paspas yapıp ocağa odun taşıdı.

Diğer taraftan da önünden geçtiği camları, kapıları açarken başını uzatıp sokağı kolaçan etmeyi de ihmal etmedi. En son dış kapıyı açıp sundurmaya çıktığında artık bir terslik olduğuna iyice emin olmuştu. Çünkü ne köşedeki manav açılmıştı ne de işe gidenler yollara düşmüştü.

Düşünceli düşünceli başını kaşımak için elini kaldırdığında şaşkınlığı bir kat daha arttı. Takkesinin de orada ne işi vardı! **Kimseler görmesin diye telaşla kendisini içeriye attı.**

Adımları hızlandı ama yeni paspaslanmış zeminde ayakları kayıyordu. N'oluyor diye bakınırken ayağındakileri de gördü. **“Terlikleri de mi unutmuşum?”** diye birden sesini yükseltti. Doğruca terliklerini çıkarıp, takkesini koymak için üst kata çıktı. Koridordaki boy aynasının önünden geçerken kendisini görünce de “Ne bu hâl Pabuççu Bilge? Kostüm partisi mi var yoksa?” diye kendi kendisine takılmadan edemedi. Çünkü gömleğinin düğmelerini de sonunda fark edebilmişti.

Kendi kendine konuşması da pek meşhurdu bizim Bilge'mizin. Bazen durumu abartır başkalarının yanında da kendi kendine konuşmaya devam ederdi.

“Çok önemli yerde kalmıştı muhabbet. Onu bitirmem gerek” deyip kimseye aldırış etmezdi. Kendisine de akıl verdiğini duyabilirdin yani.

Sabah sporu niyetine iki dönüp, bir de palyaço gibi zıpladıktan sonra odasına geçti. Giyinirken bile susmadan anlatmaya devam ediyordu. Nerede hata yaptığını bulana kadar o sabah yaptıklarının üstünden geçti. Saati görene dek bu böyle devam etti. Nihayetinde anlamıştı kamyonun işini bozduğunu. Memnuniyetle gülümseyip kendisini tebrik etti. Suç kendinde değilse eğer, bu işte bir suç da yok demektir.

Kendisini baştan ayağa bir güzel toparlayıp aşağıya indiğinde kapısına gelen ilk müşterisiyle karşılaştı. İki sokak aşağıdaki ilkokul öğretmenlerinden Bayan Kıvrıcık kapıdaydı. Her zamanki yüksek ve tiz sesiyle

“Günaaydııııın!” diye selamladı.

“Günaydın Bayan Kıvrıcık. Harika bir gün değil mi?”

“Pek de öyle sayılmaz. Daha okula varmadan ayakkabılar canımı yakmayı başardı. Oysa bugün harika görünebilmek için bir saat önce kalkmıştım.”

**“Lütfen Bayan Kıvrıcık...
Ayakkabının ayağını acıtmasında
günün bir suçu yok ki.”**

“Ama...”

“Aması maması yok. Soruna odaklanalım. Hımm! Bugün özel bir etkinlik var galiba.”

**“Evet, tüm velilerin karşısına çıkıp
çocukların gösterilerini sunacağım.”**

“Tamam, her neyse. Bence çok acil mükemmel olmayı bırakmalısınız.”

“Nasıl yani?”

“Hiç kimse mükemmel değildir. Hiçbir gösteri ya da kıyafet de mükemmel olmayacak. Şimdi eve dönüp rahat bir ayakkabı giymenizi öneririm. Gördüğünüz kusurlara karşı bakış açınız da değişecektir.”

Bayan Kıvrıcık biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Pabuççu Bilge kendinden emin adımlarla yaklaştı. Fırından üzerinden dumanlar çıkan bir tane kurabiye çıkartıp Bayan Kıvrıcık'a uzattı. Sabah acele ederken şekillerine özenecek vakti olmamıştı. **Kimisi tombul göbekli, kimi bisküvi gibi yassıydı.**

“Onlar da insanlar gibi, hepsi ayrı bir şekilde oldular. Mü-kemmel değiller belki ama mutlu etmeye yetiyorlar. Bir kurabiye bunu yapabiliyorsa bence sen de yapabilirsin.”